

*Вже понад три десятиріччя демократичного транзиту України надзвичайно «політизували» наше суспільство, і до цього призводила велика кількість несприятливих чинників: недолугий перехід до ринкової економіки, що спричинив масове зубожіння; позірنا демократизація політичної системи, що маскувала олігархічний режим у пострадянських суспільствах; банальний брак демократичного досвіду в політичних та регіональних еліт і в населення загалом; невпевненість і непоследовність у проведенні соціально-економічних та політичних реформ, що породило велику соціальну втому та зневіру; стрімкий розвиток медіа, не підкріплений сталим розвитком професійної етики журналістів та медіа-персон, які занадто часто не стільки інформують громадян, скільки ведуть партійну пропаганду чи паразитують на політичних проблемах.*

*Паралельно до цих процесів освітній простір продукував переважно фахівців «прикладних компетенцій» — політологів, політичних технологів, соціологів та журналістів, націлених на професійний успіх в політичній сфері без орієнтації на такі фундаментальні категорії, як спільне благо, справедливість, права і свободи людини та інші категорії політичної філософії.*

*Відомий вислів про «обговорення людей та ідей» Елеонори Рузвельт надзвичайно влучний для диференціації дискурсу політичної філософії від пострадянської прикладної політології, яка зосереджена на обговоренні переважно політичних персоналій та швидкоплинних подій. Остання все ще має неабиякий вплив і на суспільну думку, відволікаючи увагу від фундаментальних інституційних проблем в бік скандалів та сенсацій політичного життя. Натомість ідейний поступ політичної філософії — від Платона та Аристотеля до Дж. Ролза та Ю. Габермаса — порушує фундаментальні проблеми політичного і надає не менш фундаментальні варіанти їх розв'язання заради втілення суспільних ідеалів та творення більш справедливих інституцій в суспільстві. Шлях цих ідей та політичних ідеологій не завжди безкровний (як свідчить історія марксизму-ленінізму), легкий та поступальний, проте без цих ідей сучасне людство точно не було б таким, яким воно є нині.*

*Тема цього випуску може виглядати занадто широкою, але такий ракурс має виявити вузлові питання сучасної політичної філософії, наявну палітру поглядів нашої та світової філософської спільноти на її актуальні теми та актуалізувати нові напрямки для фахової чи міждисциплінарної дискусії.*

*Зрозуміло, що «охопити неосяжне» — непосильне завдання навіть для філософів, тим паче в межах одного тематичного випуску академічного журналу. Редакція сподівається на продовження теми, її розгалуження і подальші фахові дискусії в царині політичної філософії. Цьому будуть сприяти і заплановані на наступний рік теми «100 років після М. Вебера» та «100-річчя Джона Ролза», присвячені мисленникам, без яких важко уявити тенденції розвитку сучасної політичної філософії. Звичайно, будуть і традиційні для «Філософської думки» тематичні випуски, сформовані за матеріалами конференцій та круглих столів, а також за змістом редакційного портфелю.*